

'บริษัทข้ามชาติ'ขยายกิจการกับความท้าทายด้านคน

กรุงเทพธุรกิจ
Now and Beyond

● จตุรงค์ นกาส

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (TU-RAC)

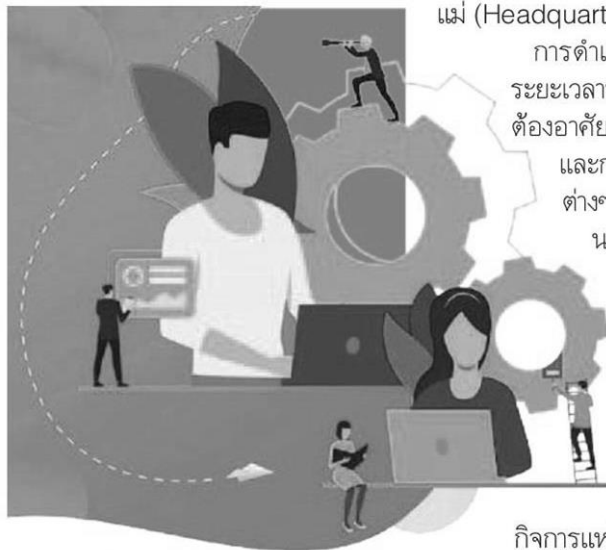
การขยายกิจการของบริษัทข้ามชาติ จากประเทศไทยไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกเกิดขึ้นมา

เป็นระยะเวลาอันยาวนานพอสมควร ตั้งแต่ก่อนเกิดสภาวะโรคระบาดโควิด-19

การขยายกิจการดังกล่าวเป็นไป 2 รูปแบบ คือ (1) การขยายกิจการไปยังประเทศที่พัฒนาแล้ว (หรือรูปแบบการขยายกิจการแบบ South-North) และ (2) การขยายกิจการไปยังประเทศกำลังพัฒนา หรือประเทศที่เป็นตลาดเกิดใหม่ (Emerging Market Economies) (หรือรูปแบบการขยายกิจการแบบ South-South) ทั้งสองรูปแบบส่งผลให้เกิดความท้าทายด้านคนในลักษณะที่แตกต่างกัน

งานวิจัยชิ้นหนึ่งของผู้เขียนสรุปได้ว่า การขยายกิจการในรูปแบบ South-North มักขยายกิจการโดยการเข้าไปซื้อกิจการ (M&As) ในประเทศที่พัฒนาแล้ว (ยกตัวอย่างเช่น ไทยยูเนี่ยนกรุ๊ป เข้าไปซื้อกิจการอาหารทะเลและอาหารกระป๋องในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศในทวีปยุโรป) ต้องพบกับความท้าทายด้านคน

จากการที่บริษัทที่ตนเองไปซื้อกิจการมา มีวัฒนธรรมองค์กรที่แตกต่างกัน และพนักงาน/บุคลากรในบริษัทเหล่านั้นยังไม่ยอมรับตัวบริษัทแม่ในฐานะที่เป็นเจ้าของกิจการของตน เนื่องจากพนักงาน/บุคลากรเหล่านั้นมักมองสถานะของเจ้าของกิจการจากประเทศกำลังพัฒนาดีกว่าสถานะของตนเองที่อยู่ในประเทศที่พัฒนาแล้ว

ขณะที่บริษัท

ข้ามชาติที่ขยายกิจการในรูปแบบ South-South มักเข้าไปตั้งสำนักงานสาขาในแต่ละประเทศจากศูนย์ แล้วค่อยๆ ขยายขนาดกิจการอย่างต่อเนื่อง (Organic Expansion) (ยกตัวอย่างเช่น เครือเจริญโภคภัณฑ์ เน้นการขยายกิจการไปยังประเทศกำลังพัฒนาทั้งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแอฟริกา) และต้องพบกับความท้าทายด้านคนในรูปแบบการขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพ และการที่แรงงานยังไม่มีความรู้ทักษะ และประสบการณ์เพียงพอสำหรับการจ้างงาน

จากประเด็นดังกล่าว บริษัทข้ามชาติจากประเทศไทยทั้ง 2 กลุ่ม จึงต้องหันมาให้ความสำคัญกับการจัดการความท้าทายด้านคน โดยใช้วิธีการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

บริษัทข้ามชาติที่ขยายกิจการในรูปแบบ South-North ต้องให้ความสำคัญกับการสร้างวัฒนธรรมองค์กรของบริษัททุกแห่งที่ไปซื้อกิจการมา ให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสอดคล้องกับวัฒนธรรมองค์กรของบริษัทแม่ (Headquarters) ด้วย

การดำเนินการดังกล่าวต้องใช้ระยะเวลาอันพอสมควร อีกทั้งยังต้องอาศัยงบประมาณ ทรัพยากร และการจัดการปัญหาเล็กน้อยต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังจำเป็นต้อง

ปรับทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดของพนักงาน/บุคลากรในบริษัทที่เข้าไปซื้อกิจการ เพื่อให้เกิดการยอมรับสถานะของบริษัทแม่ในฐานะที่เป็นเจ้าของ

กิจการแห่งนั้น

การดำเนินการในลักษณะนี้ย่อมรวมไปถึงการนำแนวปฏิบัติในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เพื่อการเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูง (High-performance HR Practices) มาประยุกต์ใช้ เช่น การสรรหาพนักงานผ่านช่องทางที่หลากหลาย การคัดเลือกพนักงานด้วยเครื่องมือหลายประเภท การฝึกอบรมและพัฒนาพนักงานอย่างต่อเนื่อง การประเมินผลการปฏิบัติงานด้วยตัวชี้วัดที่ชัดเจนและการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) กับพนักงานอย่างสม่ำเสมอ

การจ่ายค่าตอบแทนและผลประโยชน์ สวัสดิการอย่างเป็นธรรมและสอดคล้องกับภาวะตลาด การดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้พนักงานอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และการปฏิบัติกับพนักงานทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยด้านเพศ เชื้อชาติ สัญชาติ

ศาสนา อายุ และความสมบูรณ์ทางร่างกาย เพื่อให้การบริหารพนักงาน/บุคลากรทั่วโลก เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ในส่วนของบริษัทข้ามชาติที่ขยายกิจการในรูปแบบ South-South นั้น ต้องหันมาให้ความสำคัญกับการวางแผนกำลังคน (Man power Planning) และการสรรหาพนักงาน **เชิงรุก** เพื่อมิให้เกิดปัญหาการขาดแคลนพนักงานในตลาดแรงงานเนื่องจากปัญหาหลักของตลาดแรงงานในประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ คือ ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน (Labor Shortage) และปัญหาการผลิตแรงงานที่ไม่ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม (Labor Mismatch)

ในหลายๆ กรณี บริษัทข้ามชาติในกลุ่มนี้มักทำความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในประเทศที่เข้าไปดำเนินธุรกิจ เพื่อผลิตบุคลากรให้กับบริษัทข้ามชาติในประเทศนั้นโดยตรง นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องส่งผู้บริหาร/พนักงานข้ามชาติ (Expatriate) ในจำนวนที่เหมาะสมจากสำนักงานใหญ่ เพื่อไปประจำที่สำนักงานสาขาในประเทศเหล่านั้นเพื่อจะได้ช่วยสร้างระบบงาน และนำแนวปฏิบัติที่เหมาะสมและเป็นมาตรฐานเดียวกันไปประยุกต์ใช้ในทุกสำนักงานสาขาทั่วโลก

อีกทั้งต้องยกระดับทักษะของพนักงานในประเทศที่เข้าไปดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่อง (Upskilling) เพื่อให้พนักงานเหล่านั้นสามารถปฏิบัติงานได้ตามมาตรฐานที่สำนักงานใหญ่ต้องการ

จะเห็นได้ว่า ประเด็นและยุทธศาสตร์ด้านคนสำหรับบริษัทข้ามชาติจากประเทศไทย ทั้ง 2 กลุ่มนั้น ต้องมีจังหวะก้าวที่แตกต่างกันในการจัดการกับปัญหา นับว่าเป็นเรื่องที่ทำหายและสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของการขยายกิจการในระยะยาว ไม่ว่าจะเป็นการขยายตัวในลักษณะใดก็ตาม

มติชน

Matchon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: ศุกร์ 21 กรกฎาคม 2566

ปีที่: 46

ฉบับที่: 16567

Col.Inch: 221.20 Ad Value: 342,860

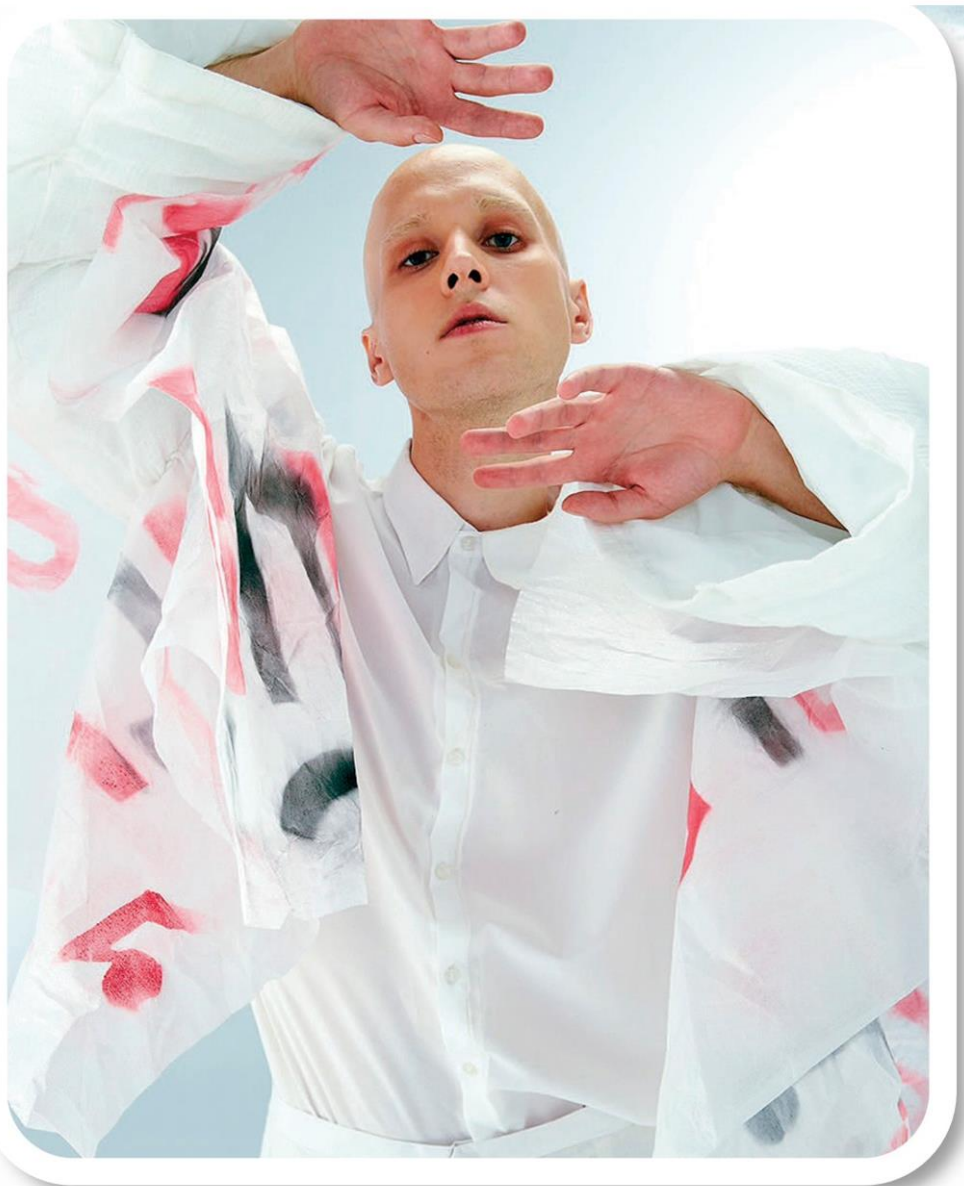
หน้า: 13(เต็มหน้า)

PRValue (x3): 1,028,580

คลิป: สีสี่

หัวข้อข่าว: เพราะหลากหลายจึงงดงาม
แพชั่นแห่งการตระหนักรู้
'ความเท่าเทียมทางเพศ'

เพราะหลากหลายจึงงดงาม แพชั่นแห่งการตระหนักรู้ 'ความเท่าเทียมทางเพศ'

หลายประเทศทั่วโลกต่างเปิดรับและตระหนักถึงศักดิ์ศรี-ความเสมอภาค และสิทธิต่างๆ ของคนทุกเพศทุกวัย

ความหลากหลายทางเพศ คือสิ่งสะท้อนความงดงามของมนุษยชาติ
ทว่ากว่าจะเดินมาถึงวันนี้ได้ ผู้คนมากมายผ่าน

รหัสข่าว: C-230721020029 (21 ก.ค. 66/02:33)

หน้า: 1/4

NewsClip
app.iqnewsclip.com

Dataxet Limited | 888/178 Ploenchit Road, 17th Floor, Mahatun Plaza Building, Lumpini, Patumwan, Bangkok 10330, THAILAND
☎ 02-253-5000, 02-651-4700 📠 02-253-5001, 02-651-4701 ✉ help@iqnewsclip.com

มติชน

Matchon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: ศุกร์ 21 กรกฎาคม 2566

ปีที่: 46

ฉบับที่: 16567

Col.Inch: 221.20 Ad Value: 342,860

หน้า: 13(เต็มหน้า)

PRValue (x3): 1,028,580

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: เพราะหลากหลายจึงงดงามแฟชั่นแห่งการตระหนักรู้ 'ความเท่าเทียมทางเพศ'

ประสบการณ์เจ็บปวดจนกระทั่งสังคมเกิดการเรียนรู้
ครั้งยุคสมัยเปลี่ยนไป ฉากการต่อสู้ก็เปลี่ยนตาม
ในอดีต เราคุ้นชินกับการเดินขบวนประท้วง
ตัวอย่างเช่นในปี ค.ศ.1848-1920 เกิดขบวนประท้วง
ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเพื่อเรียกร้องสิทธิการเลือกตั้งให้
กับสตรี หรือการจัดขบวน Pride ของ LGBTQIA+ ทั่ว
ทุกมุมโลก ก็ถือเป็นการแสดงพลังผ่านการเดินขบวน
ทั้งสิ้น

ทว่าในปัจจุบัน เครื่องมือการต่อสู้เพื่อแสดงออก
ถึงความคิด-จุดยืนต่อประเด็นต่างๆ มีมากขึ้น และ
ผันแปรไปตามไอเดีย-ทักษะ หนึ่งในนั้นคือการใช้ งาน
ศิลปะ ผ่านการออกแบบ โดยเฉพาะ แฟชั่น-เครื่อง
แต่งกาย ที่มีทั้งการแฝงฝังนัยความหมายในลวดลาย
ทั้งที่จำเป็นต้องอาศัยการตีความ และการสะท้อนออก
มาอย่างตรงไปตรงมา

ดังเช่นผลงานของ **นเรวิน สีชนะ** นักศึกษาชั้นปีที่
4 จากสาขาวิชาศิลปะการออกแบบทัศนศิลป์ คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) ที่
ได้สร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบชุดเสื้อผ้าที่ใช้ชื่อสื่อ
ความชัดเจนว่า 'ผ้าอนามัยฟรี จากภาษีประชาชน' ซึ่ง
ถูกจัดแสดงอยู่ในงานนิทรรศการและแฟชั่นโชว์ 'ศิลปะ
นิพนธ์ Pastra24' ในวาระครบรอบ 90 ปีมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์

ทั้งหมดทั้งมวลตั้งต้นจากแนวคิดที่อยากจะสร้าง
ชิ้นงานศิลปะ โดยการตั้งคำถามให้กับคนในสังคมไทย
ได้ฉุฉึกคิด 'นเรวิน'จึงหยิบยกประเด็นที่สามารถเห็น
ได้ชัดเจน นั่นก็คือความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศชาย
และหญิง ซึ่งเป็นพื้นฐานของสังคมไทยที่ยังใช้ระบบ
ชายเป็นใหญ่ ผลให้สังคมพยายามกดขี่ผู้หญิง รวมถึง
LGBTQIAN+

“สิ่งที่เห็นง่ายที่สุด คือการมองว่าการเป็นประจำ
เดือนนั้นเป็นของต่ำ การบูลลี่คนเป็นประจำเดือน
การสนับสนุนอย่างอนามัยฟรีแต่ไม่มีการสนับสนุน
ผ้าอนามัยฟรี ซึ่งโดยธรรมชาติผู้หญิงจะเป็นประจำ
เดือนทุกๆ เดือน อีกทั้งยังจะคิดภาษีผ้าอนามัยอีก เรา
จึงหยิบเรื่องราวเหล่านี้ถ่ายทอดออกมาผ่านผลงาน”
นเรวินอธิบาย

ในส่วนของ การออกแบบผลงานนั้น นเรวิน
อธิบายสั้นๆ ว่า เริ่มต้นจากการใช้ผ้าอนามัยมาลด
ทอนโครงสร้างเก่าแล้วทำออกมาในรูปแบบใหม่
(deconstruction) ให้เป็นเสื้อผ้ามีลักษณะคล้ายผ้า
อนามัย โดยดึงทุกอิริยาบถของการใช้ผ้าอนามัยมา
ให้ดูเข้าถึงได้ในรูปแบบของแฟชั่น ดีไซน์ และนำ
ศิลปะการเสียดสีสังคมมาใช้ในงาน เพื่อล้อกับปัญหา
การเมืองในปัจจุบัน

ที่สำคัญคือผลงานชิ้นนี้ไม่จำกัดว่าสำหรับเพศใด
หรือก็สามารถใส่ได้ทุกเพศ (Unisex)

“จริงๆ แล้วผลงานที่ทำออกมานั้นสามารถใส่ได้
ทุกเพศ รวมถึง LGBTQIAN+ เราอยากให้ผ้าอนามัย
เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถพูดได้อย่างเต็มที่ และอยาก
ให้สะท้อนถึงความคิดว่า หากผ้าอนามัยหรือการเป็น
ประจำเดือนไม่สามารถอยู่ใกล้ผู้ชายได้นั้น ถ้าผู้ชาย
ต้องอยู่กับสิ่งนี้อย่างเปิดเผยจะมีมุมมองอย่างไรบ้าง”

อย่างไรก็ตาม กว่าผลงานชิ้นนี้จะประกอบรูปขึ้น
ร่างจนสำเร็จในเวลากว่าขวบปีนั้น ต้องผ่านอุปสรรค
หลายด้าน อาทิ เรื่องความขัดแย้งทางความคิดระหว่าง
ครอบครัว และคนรอบข้าง การศึกษาข้อมูลต่างๆ

“เรื่องของความคิดที่ต่างกันที่มองว่าเราไม่ได้เป็น
บุคคลที่ใช้ผ้าอนามัยแต่ทำไมถึงทำ แต่เรามองว่ามันไม่
ใช่แค่ชายหรือหญิง แต่มันคือความเท่าเทียมในสังคม

มติชน

Matchon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: ศุกร์ 21 กรกฎาคม 2566

ปีที่: 46

ฉบับที่: 16567

Col.Inch: 221.20 Ad Value: 342,860

หน้า: 13(เต็มหน้า)

PRValue (x3): 1,028,580

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: เพราะหลากหลายจึงงดงามแฟชั่นแห่งการตระหนักรู้ 'ความเท่าเทียมทางเพศ'

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่แค่เรื่องของประจำเดือน แต่รวมไปถึง การถูกกดขี่จากสังคมชายเป็นใหญ่ด้วย” นเรวินกล่าว นอกจากชุดเสื้อผ้าของ ‘นเรวิน’ แล้ว ยังมีอีกหนึ่งชิ้นงานที่สื่อสารในประเด็นเดียวกันนี้ แต่ใช้วิธี

การถ่ายทอดความหมายระหว่างบรรทัด โดยใช้ชื่อว่า ‘The Magic of Butterflies ความมหัศจรรย์ของผีเสื้อ’ ซึ่งผลิออกมาในรูปแบบผ้าทอสำหรับใช้ห่มหรือห่มเรือนกาย

ผลงานของ **อรณชชา จินป็น** นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จากสาขาวิชาศิลปะการออกแบบพัสดราภรณ์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มธ. โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจาก ลวดลายและสีสันของผีเสื้อ รวมถึงในเชิงสัญลักษณ์ยังเป็นตัวแทนสูงสุดของ เสรีภาพ ที่ครอบคลุมทุกมิติด้วย เทคนิคในการทำนั้นได้ตัดหรือเจียนบางส่วนของ ส่วนต่างๆ (crop) ของปีกผีเสื้อที่มีองค์ประกอบสัดส่วน (composition) ที่ลงตัว จากนั้นนำมาวางลายบนผืนผ้า แล้วลวดทอนรายละเอียดของลาย รวมถึงปรับสีให้เข้ากับงานผ้าทอและเพื่อให้สามารถทอได้จริง

แม้วัสดุที่เลือกใช้ส่วนใหญ่เป็นผ้าฝ้าย และผ้าไหม ที่ไม่ได้ใช้แล้วจากโรงงานผลิตเสื้อผ้า แต่เจ้าตัวบอก ว่าอนาคตถ้าเป็นไปได้ก็อยากปรับเปลี่ยนวัสดุและการย้อมให้มาจากธรรมชาติที่จะทำให้เกิดผลเสียต่อ ธรรมชาติให้น้อยที่สุด รวมถึงอยากสนับสนุนเกษตรกร ที่ปลูกฝ้ายหรือวัสดุธรรมชาติต่างๆ

ผศ.ดร.อรุณา ทิรคานนท์ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มองว่า ชิ้นงานทั้งสองชิ้นนี้ อาจเป็นสิ่งที่ช่วยบอกได้อย่างดีว่าทำไมปีล่าสุดธรรมศาสตร์เราได้อันดับที่ 7 ในการขับเคลื่อน เพื่อไปสู่เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน SDGs ข้อที่ 5 ความเสมอภาคทางเพศ หรือ Gender Equality เพราะไม่ใช่แค่มหาวิทยาลัยที่พยายามผลักดันหรือขับเคลื่อนผ่านนโยบายต่างๆ แต่นักศึกษาได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงออกตรงนี้ด้วย

มากไปกว่านั้นไม่เพียงแต่ผลงานเหล่านี้แนวคิดที่สะท้อนปัญหาเชิงสังคมอย่างเดียวกันเท่านั้น ตัววัสดุที่ใช้ ต่างก็เป็นวัสดุเหลือใช้ และใช้เวลาในการย่อยสลายได้ เมื่อเวลาผ่านไปอีกด้วย ซึ่งเป็นส่วนเล็กๆ ในการรณรงค์ เรื่องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า

ทั้งหมดนี้ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อมต่างเชื่อม

ศึกษายุทธศาสตร์หลวงจง เพื่อไทยกับก้าวไกล ควรเป็นศัตรูกันหรือไม่

Agora

กฤตภาส ศักดิ์ชานนท์

วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

www.facebook.com/bintokrit

ใครติดตามอ่านสามก๊กคงคุ้นเคยกับ “ยุทธศาสตร์หลวงจง” เป็นอย่างดี

หลักใหญ่ใจความสำคัญของยุทธศาสตร์นี้คือการมองภาพรวมของแผ่นดินจีนในสมัยนั้นว่าจะเกิดความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองเป็นอย่างไร และควรทำอะไรเพื่อวางแผนการต่อสู้เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายสุดท้าย

ผู้นำเสนอแผนนี้คือจูกัดเหลียง หรือที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในนามขงเบ้ง โดยอธิบายยุทธศาสตร์นี้ให้สามพี่น้องร่วมสาบานคือเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ได้ฟัง หลังจากที่ทั้งสามคนเดินทางมาเชื่อเชิญขงเบ้งให้ทำหน้าที่กุนซือ บังเกิดจุดเริ่มต้นของการวางแผนระยะยาวเพื่อรวบรวมแผ่นดินจีนให้เป็นหนึ่ง และนำแผ่นดินกลับคืนสู่ความปกติ

ยุทธศาสตร์หลวงจงถูกเรียกชื่อตามพื้นที่ซึ่งบ้านของขงเบ้งตั้งอยู่ เขาคาดการณ์อนาคตว่าในที่สุดแผ่นดินจีนจะถูกแบ่งออกเป็นสามก๊ก ทั้งนี้ การจะเป็นสามก๊กเช่นนั้นได้ เล่าปี่จำเป็นต้องตั้งตัวให้ได้เสียก่อน โดยยึดกุมพื้นที่ภาคกลางของจีนในบริเวณแคว้นเกงจิ๋วและภาคตะวันตกในบริเวณเอ๊กจิ๋ว

เมื่อทำสำเร็จแล้วก็ของเล่าปี่จะกลายเป็นก๊กที่สามถัดจากวุยก๊กอันเป็นพื้นที่ภาคเหนือและภาคกลางที่โจโฉครองความเป็นใหญ่ และอ๊กก๊กทางภาคตะวันออกติดกับท้องทะเลที่ซุนกวนเป็นผู้ปกครองอยู่ในรุ่นที่สาม

เมื่อคุณแห่งอำนาจในแผ่นดินจีนถูกแบ่งออกเป็นสามแล้ว คำถามต่อมาคือจะเริ่มตั้งรกรากและรับอย่างไร รวมทั้งพิจารณาว่าควรกำหนดให้ใครเป็นพันธมิตรและใครเป็นศัตรูด้วย

ขงเบ้งเสนอว่าจ๊กก๊กของเล่าปี่ควรเป็นพันธมิตรกับง่อก๊กของซุนกวนเพื่อคานอำนาจกับวุยก๊กของโจโฉ

เพราะฉะนั้น ภาพรวมของดุลอำนาจนี้ก็คือสองก๊กเล็กจับมือกันเพื่อสู้กับหนึ่งก๊กใหญ่ ขาดก๊กใดก๊กหนึ่งไปไม่ได้ เมื่อใดก็ตามที่จ๊กก๊กกับง่อก๊กสู้รบกันเอง ผู้ที่ได้ประโยชน์ที่สุดจากความขัดแย้งนี้คือ “วุยก๊ก”

หากจ๊กก๊กกับง่อก๊กประจัญบานกันเมื่อไหร่ ไม่ว่าใครจะแพ้หรือชนะ ท้ายที่สุดก็จะถูกวุยก๊กบุกมาพิชิตและกลืนกินได้ในที่สุด ดังนั้น ลำดับที่ถูกต้องและควรจะเป็นก็คือจ๊กก๊กกับง่อก๊กต้องร่วมมือกันก่อน

แล้วจ๊กก๊กหาทางเอาชนะวุยก๊กด้วยการรุกไล่จากใต้ขึ้นเหนือทางเกงจิ๋วและบุกตีจากตะวันตกสู่ตะวันออกทางเอ๊กจิ๋ว

ด้วยยุทธวิธีนี้ก็มีโอกาสที่จ๊กก๊กของเล่าปี่จะประสบความสำเร็จได้

หลังจากนั้นสงครามขั้นสุดท้ายระหว่างจ๊กก๊กกับง่อก๊กของซุนกวนจึงเกิดขึ้น กระทั่งเล่าปี่คว่ำขันรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งได้ในที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบกับดุลแห่งอำนาจของการเมืองไทยในปัจจุบัน ก็จะเห็นว่าลักษณะคล้ายคลึงกับสภาพสามก๊กอยู่น้อย ดั่งบทความที่ก่อนหน้านี้เคยอธิบายไปแล้วในบทความชื่อ “การเมืองแบบ 3 ชั่ว 2 พรรคใหญ่” https://www.matichonweekly.com/column/article_683509

คือมีขั้วอำนาจที่ต่อสู้กันอยู่สามขั้ว ทว่า ในสามขั้วนี้มีพรรคการเมืองขนาดใหญ่อยู่เพียงสองพรรคเท่านั้น คือพรรคเพื่อไทยกับก้าวไกล ด้วยความที่ทั้งสองพรรคนี้มีแนวทางการเมืองที่เหมือนกันในหลายเรื่อง อย่างไรก็ตาม ทั้งสองพรรคต่างมีฐานเสียงที่ซ้อนทับ

มติชน สุดสัปดาห์

Matchon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 481

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 21 - พุธสัปดาห์ 27 กรกฎาคม 2566

ปีที่: 43

ฉบับที่: 2240

หน้า: 80(เต็มหน้า)

Col.Inch: 96.87

Ad Value: 46,594.47

PRValue (x3): 139,783.41

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: Agora: ศึกษายุทธศาสตร์ทองจง เพื่อไทยกับก้าวไกลควรเป็นศัตรูกันหรือไม่

กันอยู่มากพอสมควร แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีแนวทางการต่อสู้ที่แตกต่างกันในบางประเด็นด้วย

ดังนั้น ทั้งคู่จึงเป็นทั้งพันธมิตรในฝั่งฝ่ายค้านเดิมเหมือนกันไปพร้อมกับการเป็นคู่แข่งปรับตัวจากที่ซบเซาแข่งขันกัน กระทั่งบางครั้งดูคล้ายกับเป็นศัตรู

เมื่อผ่านพ้นการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 14 พฤษภาคม 2566 มาแล้ว ผลปรากฏว่าพรรคก้าวไกลได้ชัยชนะเป็นอันดับ 1 ตามมาด้วยเพื่อไทยในอันดับ 2 ด้วยจำนวนที่นั่ง ส.ส.ที่ต่างกันเพียงสิบเก้าอี้

ซึ่งหากรวมเสียงของทั้งสองพรรคเข้าด้วยกันจะได้ที่นั่ง ส.ส. ในสภาผู้แทนราษฎรเกือบสามร้อยเสียง เกินกว่ากึ่งหนึ่งของสภาผู้แทนราษฎร และทำให้สามารถจัดตั้งรัฐบาลผสมสองพรรคได้สบายๆ ในระบบปกติที่ไม่มี ส.ว.มาร่วมลงมติ

แต่อย่างที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า รัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ.2560 ได้กำหนดให้ ส.ว.มีสิทธิยกมือโหวตนายกรัฐมนตรืได้ในช่วงห้าปีแรกของการใช้รัฐธรรมนูญ และเนื่องจากท่าทีของสมาชิกวุฒิสภาส่วนใหญ่ไม่สนับสนุนให้พรรคก้าวไกลได้เป็นรัฐบาล รวมทั้งไม่เห็นชอบให้พิธา ลิ้มเจริญรัตน์ หัวหน้าพรรคก้าวไกลได้เป็นนายกรัฐมนตรีด้วย

จึงทำให้หลังจากการเลือกตั้งผ่านไปสองเดือนแล้วแต่การตั้งรัฐบาลของก้าวไกลก็ไม่สำเร็จ แม้จะรวบรวมเสียงจากพรรคการเมืองต่างๆ มาได้ถึง 8 พรรค

สถานการณ์นี้สร้างความกระอักกระอ่วนใจมาให้เพื่อไทย ที่ไม่ได้ถูกตั้งแง่หรือกีดกันจาก ส.ว. และพรรคการเมืองชั่วคราวข้ามมาขนาดนั้น ทำให้มองเห็นโอกาสที่จะเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาลได้ หากก้าวไกลเดินไปไม่สำเร็จ

แต่กระนั้นก็ตาม เพื่อไทยตระหนักดีว่าการที่คว่าพุ่งไปกินเสียงเองมีทั้งข้อดีและข้อเสียตามมามากมาย

ข้อเสียที่สำคัญที่สุดก็คือการถูกตราหน้าว่าไม่จริงใจและถ้อยที่ถ้อยอาศัยกับฝ่ายเผด็จการ อันจะทำให้เกิดวิกฤตศรัทธาที่สามารถทำลายพรรคได้ในภายหลัง

ล่าสุด วันที่ 19 กรกฎาคม 2566 ระหว่างที่กำลังมีการประชุมรัฐสภาเพื่อเข้าสู่การลงมติเลือกนายกรัฐมนตรี ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งให้พิธา ลิ้มเจริญรัตน์ หยุดปฏิบัติหน้าที่ ส.ส. ตามคำร้องของ กกต. ซึ่งทำให้พิธาต้องลุกออกจากห้องประชุมที่รัฐสภากลางคืน https://www.matchon.co.th/politics/news_4088188

มติชน สุดสัปดาห์

Matchon Weekend
Circulation: 500,000
Ad Rate: 481

Section: First Section/-

วันที่: ศุกร์ 21 - พุธสัปดาห์ 27 กรกฎาคม 2566

ปีที่: 43

ฉบับที่: 2240

หน้า: 80(เต็มหน้า)

Col.Inch: 96.87

Ad Value: 46,594.47

PRValue (x3): 139,783.41

คลิป: สีสี่

คอลัมน์: Agora: ศึกษายุทธศาสตร์ทองจง เพื่อไทยกับก้าวไกลควรเป็นศัตรูกันหรือไม่

และรัฐสภามีมติ 395 : 312 ซึ่งว่าการเสนอข้อพิพาท ลิ้มเจริญรัตน์ เป็นนายกรัฐมนตรีคือญัตติที่ถูกปิดตกไปแล้ว เสนอซ้ำรอบสองไม่ได้ ทำให้ไม่สามารถเดินทางไปสู่การตั้งรัฐบาลก้าวไกลได้สำเร็จ https://www.matichon.co.th/politics/news_4088645

ทั้งสองเหตุการณ์แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มทางการเมืองที่ตามมาอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ อันเป็นค้ำกลางว่าการจัดตั้งรัฐบาลของพรรคก้าวไกลอาจไม่รอด

และทำให้ความเป็นไปได้ว่าจะเกิดการตั้งรัฐบาลจากพรรคเพื่อไทยมาแทนที่ หรือไม่กี่อาจสะวิงเปลี่ยนชื่อไปสู่พรรคการเมืองอื่นในชั่วตรงข้าม

ระหว่างที่สถานการณ์กำลังหน้าลือหน้าขวานอยู่นี้ การปะทะกันระหว่างฐานเสียงของทั้งสองพรรคก็ยิ่งทวีความดุเดือดรุนแรงขึ้น

ตัวอย่างเช่น ดราม่าเรื่อง #แสนดี #แสนปีติ ลูกชายของชัชชาติ สิทธิพันธุ์ ผู้ว่าฯ กทม. ที่ออกมาแสดงความเห็นทางการเมืองในฐานะแฟนคลับพรรคเพื่อไทย ต่อว่าต่อมล้มอย่างรุนแรงผ่านทางสตอรี่ในอินสตาแกรม และทำให้เกิดปรากฏการณ์ให้วีรล่องอย่างหนัก จนเจ้าตัวต้องปิดอินสตาแกรมและออกมาโพสต์ขอโทษ

ในขณะที่บรรดานักการเมืองและผู้บริหารของทั้งสองพรรคก็ดูจะมีความสัมพันธ์ต่อกันแบบสามวันดีสี่วันไช้ เดี่ยวดีเดี๋ยวร้ายกันไปมา ประหนึ่งคู่มือเมื่อยละเหยียดใจ ท่ามกลางฝุ่นควันคลั่งคลุ้งนี้จึง

ไม่มีผู้ชมคนไหนที่มั่นใจว่ายุทธศาสตร์ระยะยาวของทั้งสองพรรคแท้จริงแล้วคืออะไรกันแน่

ระหว่าง (1) การผนึกกำลังกันต่อสู้กับเครือข่ายฝ่ายอนุรักษนิยมไปจนสุดทาง ก่อนจะหันกลับมาชิงชัยในสมรภูมิสุดท้ายของกันและกัน

หรือว่า (2) บดขยี้กันเองให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปเสียตั้งแต่วันนี้แล้วค่อยเผด็จศึกกับฝ่ายอนุรักษนิยมในขั้นสุดท้าย

ซึ่งทางเลือกของการเรียงลำดับที่ต่างกันสองแบบนี้มีผลสำคัญยิ่งยวดต่อฉากจบในบทอวสาน

ถ้าหากว่ายุทธศาสตร์ของทั้งสองพรรคเป็นแบบที่หนึ่ง แน่แน่นอนว่าการกระทบกระทั่งกันนี้อาจคลี่คลายได้ในท้ายที่สุด และไม่ว่าพรรคใดในอันดับหนึ่งหรือสองจะได้ขึ้นมาเป็นผู้นำในการจัดตั้งรัฐบาลก็ตาม ทั้งสองพรรคหรืออาจรวมไปถึงพรรคการเมืองอื่นที่เหลือในการลงนาม MOU ตามมติ 8 พรรคก็อาจขยับกินแดนเข้าป็นพื้นที่ของเครือข่ายพลังจารีตและอนุรักษนิยมได้คล้ายรูปคีมของจิกก็กและงอก็กที่บีบยุยก็กไว้ตรงกลางจนแน่นแล้วหดเล็กลงเรื่อยๆ

แต่หากเป็นแบบที่สอง พรรคใดพรรคหนึ่งในสองพรรคใหญ่ก็อาจเป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาลครั้งนี้ได้สำเร็จ แต่จะถูกทอนกำลังลงครั้งต่อครั้งทั้งในด้านจำนวนฐานเสียงโดยรวมและทรัพยากรการทำงาน

รวมทั้งต้องทำงานอย่างยากลำบากเมื่อต้องจับเคียวกับมือที่มองไม่เห็นด้วยตัวเองตามลำพัง

จนกระทั่งถูกทำลายลงด้วยกลวิธีต่างๆ อย่างต่อเนื่อง **แล้วสูญสลายหายไปเป็นท้ายที่สุด ●**